

天潢贵胄

รัชทายาท
บัญชา
1

บ้านบ้านเหอฉีตั่ว (漫漫何其多) เขียน

เกาลัดเดือนสิบสอง แปล

Beni (紅花血月) ภาพ

รัชทายาทบัณฑูชา 1

ม่านม่านเหอฉีตัว เขียน เกาลัดเดือนสิบสอง แปะ

Published originally under the title of 《天潢貴胄》(Tian Huang Gui Zhou)

Copyright © 漫漫何其多 (Man Man He Qi Duo)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2677-9

ภาพปก Beni (紅花血月)

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์บุ๊ก (ในเครือบริษัท แจ่มใสพับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนเจริญตินทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

บทที่ 1

"องค์รัชทายาท...องค์รัชทายาท..."

ดวงตาสีของฉีเตี่ยวปรือขึ้น เมื่อเห็นท้องฟ้าที่เพ่งสว่างรำไรก็หลับตาลงอีกครั้ง หัวคิ้วมุ่นเล็กน้อย "มีอันใด"

เจียงเต๋อชิงหัวหน้าน้ำขึ้นที่ประจำจวนรัชทายาทยืนอยู่นอกฉากกั้นลม เขาโค้งงอเอียงเสียวค่อยๆ "องค์รัชทายาท กระหม่อมเพิ่งได้ข่าวว่าองค์หญิงใหญ่ของคุณมาถึงแล้วตั้งแต่เมื่อคืน เช้าตรู่นี้จะเข้าวังพะยะค่ะ"

ฉีเตี่ยวไดยืนก็พลันนวดหัวคิ้วเบาๆ แล้วลุกขึ้นนั่ง เจียงเต๋อชิงไดยืนเสียวยับ จึงเดินอ้อมฉากกั้นลมเข้ามา ฉีเตี่ยวยืนขึ้นถอดชุดนอนโดยไม่ให้เจียงเต๋อชิงปรนนิบัติ หยิบเสื้อตัวกลางที่วางอยู่บนโต๊ะเล็กข้างเตียงขึ้นมาสวมเองอย่างช้าๆ

เจียงเต๋อชิงเดินไปรวบมานะเต๋อชิงขึ้นแขวนบนตะขอกของรูปมังกรเงิน ก่อนหมุนตัวหยิบเสื้อขึ้นมาปรนนิบัติฉีเตี่ยวสวมอาภรณ์จัดแต่งชุดขุนนางอย่างระมัดระวังพลางกล่าวต่อ "เกรงว่าวันนี้องค์หญิงใหญ่จะทูลฝ่าบาทเรื่องการอภิเษกสมรสของพระองค์...องค์หญิงใหญ่ทรงใส่พระทัยอย่างแท้จริง บัดนี้ฝ่าบาททรงเห็นหลังหนานสำคัญเหลือล้น หากรัชทายาทเกี่ยวดองกับหลังหนานก็เท่ากับได้แรงช่วยเหลือจากสกุลตงหลง ล้วนเป็นประโยชน์..."

องค์หญิงใหญ่ของคุณเป็นญาติที่มีสายเลือดใกล้ชิดที่สุดของฉีเตี่ยว นับแต่อดีตกับหลี่เสียนฮองเฮาสวรรคต องค์หญิงใหญ่ของคุณก็นับว่าเป็นผู้ที่สนิทกับฉีเตี่ยวที่สุด ความประสงค์ขององค์หญิงใหญ่ของคุณ ฉีเตี่ยวย่อมมีอาจชัดขึ้น

เพียงแค่เขาหลีกเลี่ยงไม่กล่าวถึงเรื่องการอภิเษกสมรสมาแต่ไหนแต่ไร
เจียงเต๋อชิงรับใช้ข้างกายฉีเตี่ยวนานปียอมเข้าใจความคิดของเขาจึงเอ่ย
โน้มน้าวเสียงเบา "อีกทั้งบัดนี้องค์ชายทั้งหลายนั้นเจริญพระชนม์ขึ้นทุกวันๆ
รัชทายาทไม่ทรงร้อนใจบ้างหรือ...ใจของกระหม่อมเหมือนกับองค์หญิงใหญ่
ตุนซู เรื่องบางเรื่องคิดคำนวณไว้แต่เนิ่นๆ จะดีกว่า อีกร่าง..."

ฉีเตี่ยวหมุนตัวหยิบป้ายหยกรูปวงแหวนมา ริมฝีปากบางยิ้มเล็กน้อย
เขาก็มองหน้าแว่นป้ายหยกอย่างเนิบนาบ ครั้นเห็นเจียงเต๋อชิงไม่เอ่ยคำก็
พลันยิ้ม "เป็นอันใด พูดต่อสิ"

เจียงเต๋อชิงมองสีหน้าฉีเตี่ยวอย่างระวัง พยายามคาดเดาความคิดเขา
ก่อนแยมยิ้มเอ่ย "อีกร่างก็เป็นเพียงตำแหน่งชายารองเท่านั้น หากพระองค์
ทรงชมชอบ ในजनของเราจะมีคนปรนนิบัติพระองค์เพิ่มมาคนหนึ่ง หากไม่
ก็ถือเสียว่าเลี้ยงดูแขกที่อยู่ว่างๆ เพิ่มมาอีกคน จะยุ่งยากสักเท่าใดกัน"

ฉีเตี่ยวมิกกล่าวอันใด เพียงหันกายเดินออกจากห้องด้านใน เจียงเต๋อชิง
รีบร้อนเรียกข้ารับใช้ด้านนอกเข้ามาบรรอถวายงาน

ในตำหนักเจิงกาน ฮองเต้อ่านฎีกาที่องค์หญิงใหญ่ตุนซูยื่นมา ก่อนยิ้ม
เล็กน้อยแล้วเอ่ยว่า "ไม่ได้พบกันไม่กี่ปี เสด็จพี่เห็นเราเป็นคนอื่นไกลไปมาก
ไหนจึงนำของมามากมายเพียงนี้ แล้วพี่เขยเล่า"

"ฟู่หม่า* ไปส่งหนังสือรายงานที่กรมปกครองก่อนแล้วพะคะ" ดวงตา
องค์หญิงใหญ่พรายรอยยิ้ม เอ่ยด้วยเสียงอ่อนโยน "เพราะฝนตกหนักติดต่อกัน
หลายเดือนทำให้พลาดวันคล้ายวันพระราชสมภพของฝ่าบาท ของทั้งหมดนี้
ให้ถือเป็นการลงโทษหม่อมฉัน"

องค์หญิงใหญ่ตุนซูอายุเพิ่งพ้นสี่สิบเมื่อปีกลาย ด้วยบำรุงดูแลอย่างดี
จึงยังดูมีอายุไม่มาก ยังคงเป็นโฉมสะคราญดังเก่า ในฐานะที่เป็นธิดาของ
วังกลาง** กิริยาสูงส่งเหมาะสม ทั้งการยิ้มแยมยามเอ่ยวาจายังชวนให้รู้สึก
สบายใจยิ่งนัก ฮองเต้จึงผ่อนคลายน้ำเสียงลงโดยไม่รู้ตัว "เสด็จพี่หยอกเล่น

* ฟู่หม่า (ราชบุตรี) เป็นตำแหน่งของพระสวามีขององค์หญิงในราชสำนักจีน

** วังกลาง หมายถึงห้องเธอ

อีกแล้ว แคว้นเกิดเท่านั้น พลัดไปนับเป็นกระไรได้ ก่อนหน้านั้นเราก็บอกแล้วว่าไม่จำเป็นต้องมา ทางใต้เกิดโรคระบาดทั่วสารทิศ สองเดือนที่ผ่านมานี้ เสด็จที่กับพี่เขยไม่ติดโรคอันใดนับว่าโชคดียิ่งแล้ว"

องค์หญิงใหญ่ตุนซู่พยักหน้าแล้วถอนใจ "หลังผ่านภัยพิบัติครั้งใหญ่ย่อมมีโรคระบาด ด้วยบุญบารมีของฝ่าบาททำให้หม่อมฉันกับพู่หม่าล้วนสบายดีที่แรกหม่อมฉันยังไม่รู้สึก ทว่าหลังจากออกมาได้แล้วถึงตระหนักว่าป็นน้ำท่วมสูงมากจริงๆ การเก็บภาษี..."

"เรื่องนี่ยังพอประคับประคองไปได้" ตั้งแต่จิ้งจิ้นครองราชย์มาก็มีประกาศลดภาระราษฎรสะสมผลกำลัง ทางหนึ่งเพื่อชดเชยทรัพย์สินที่เสียไปจากการยกทัพจับศึกติดต่อกันหลายปีของอู่ตี้ สองสามปีมานี้ท้องพระคลังจึงมั่งคั่งขึ้นเป็นอย่างมาก สองเต้าหู้เราะ "เคราะห์ดีที่ได้รับผลกระทบเพียงสองมณฑล"

องค์หญิงใหญ่ตุนซู่ผงกศีรษะ กล่าวเหมือนไม่ตั้งใจว่า "หม่อมฉันได้ยินว่า... หลังหนานน้ำท่วมทั้งหมด?"

สองเต้าหู้เราะ "ที่ใดกัน ท่วมนับแต่เขาเมาซานลงไปทางใต้เท่านั้น มิได้รุนแรงอันใด... ทว่าก่อนหน้านี้พวกเขาแล้งหนัก ช้ำยังเกิดน้ำท่วมใหญ่อีกลำบากไม่น้อยจริงๆ"

"นั่นสิเพคะ ตอนนี้งถึงขั้นมาขอยืมเสบียงอาหารจากพระองค์แล้ว" องค์หญิงใหญ่ตุนซู่คลี่ยิ้มขึ้นใจ "ตลอดทางมานี้หม่อมฉันได้ยินว่าหลังหนานชื่อจื่อ* มาขอยืมเสบียงด้วยตนเอง จากคำบอกเล่าของชาวบ้านระหว่างทาง ครีกครื้นเสียงจนเอามาเขียนรวมเป็นหนังสือได้ อีกทั้งหม่อมฉันได้ยินพู่หม่าบอกว่าหลังหนานชื่อจื่อรั้งตัวอยู่ที่นั่นหรือ"

ในดวงตาของสองเต้าหู้รอยยิ้มฉายผ่าน หลังหนานเป็นที่ดินศักดิ์สิทธิ์ของฮ่องต่างสกุล** เป็นภัยอันตรายสำคัญใหญ่หลวงของสองเต้าหู้เซียะแต่ละรัชสมัย ครั้งแรกที่หลังหนานฮ่องยอมก้มหัวให้ราชสำนักคือตอนที่ดินครองบัลลังก์ จะไม่ให้คิดกระหิมใจคงเป็นไปได้ยาก ทว่าการแสดงออกของ

* ชื่อจื่อ หมายถึงตำแหน่งทายาทผู้สืบทอดบรรดาศักดิ์ มักเป็นบุตรชายคนโตที่เกิดจากภรรยาเอก

** ฮ่องต่างสกุล หมายถึงผู้ที่ได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์ชื่อฮ่อง ทว่ามิได้อยู่ในวงศ์สกุลเดียวกับฮ่องเต้

สองเต็นท์นั้นอ่อนนุ่มมาแต่ไหนแต่ไร เพียงยิ้มเอ่ยว่า "เดิมทีตงหลังไปเล่นมาหรือเรื่องขอยืมเสปียงอาหารแทนบิดาตงหลังอ้อ เขายาญแค่สิบห้าปี หลังจากพำนักที่วังหลวงได้ระยะหนึ่งก็เลื่อมใสในกิริยามารยาทอันงามสง่าของผู้คนในวังหลวง ด้วยต้องการเยียมชมศึกษาให้กระจ่างชัดจึงไม่คิดจากไป ข้าเองก็ชมชอบยิ่งนักจึงรังตัวเขาไว้ เด็กคนนั้นอายุเท่ากับหว่าเออร์ หน้าตาคมคายหมดจดเห็นทุกคนทั่วไป ข้ายังเฉลียวฉลาดอย่างหาได้ยาก เสติจฟ์ได้พบหน้าเขาบ่อยๆ ย่อมต้องชอบเช่นกัน จริงด้วย นี่เป็นใบชาที่พวกเขานำมาถวาย เสติจฟ์ลองชิมดู..."

หว่าเออร์หรือก็คือข้าหลวง องค์ชายรอง

องค์หญิงใหญ่ตนคู่หัวเราะเบาๆ ในใจในเมื่อเป็นตัวประกันที่ลี้ภัยหนามสงมา นางมีหรือจะกล้า 'พบหน้าบ่อยๆ'

หัวข้อสนทนาเปลี่ยนมาถึงส่วนที่องค์หญิงใหญ่ตนคู่ต้องการ นางไม่เอ่ยถึงไปเล่นให้มากความอีก สนทนาสัพเพเหระต่อ "ข้าจำได้ว่า... ถัดจากวันคล้ายวันพระราชสมภพก็จะถึงวันเกิดของรัชทายาทแล้วกระมัง"

สองเต๋ยักหน้า "ใช่ วันเกิดของเซียวเออร์คือวันที่สิบเดือนสิบสอง"

"พริบตาเดียวเซียวเออร์ก็จะอายุพ้นสิบแปดแล้ว..." องค์หญิงใหญ่ตนคู่วางถ้วยชาลงลายน้ำทองในมือลง หยิบผ้าแพรออกมาจากแขนเสื้อซับที่มุ่มปากเล็กน้อย "ควรเลือกพระชายาให้เซียวเออร์เสียที"

สองเต๋นึ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนคลิ้ย้มราบเรียบ "ยังเร็วเกินไปหน่อยกระมัง กำลังอยู่ในช่วงให้เขาเรียนรู้การปฏิบัติราชกิจหาความก้าวหน้า แต่งพระชายาออกด้อนรักใคร่ทุกวัน มิใช่เป็นการละเลยเรื่องสำคัญไปหรือ"

องค์หญิงใหญ่ตนคู่อดหัวเราะไม่ได้ "ฝ่าบาทใส่พระทัยรัชทายาทเกินไป ไฉนจึงลืมไปว่าฝ่าบาทเองไม่ทันครบยี่สิบก็อภิเษกสมรสแล้ว จะว่าไปยังเร็วยิ่งกว่าเซียวเออร์เสียอีก ตอนนั้นฝ่าบาทเพิ่งอายุครบสิบห้าเท่านั้น ยังจำได้หรือไม่เพคะ ก่อนงานอภิเษกสมรสฝ่าบาทยังวังมาที่จวนองค์หญิง ตามข้าว่าหลังงานอภิเษกสมรสจะยังกลับมาอยู่กับเสติจฟ์ได้อีกหรือไม่..."

เนื่องจากมารดาผู้ให้กำเนิดของสองเต๋จากไปเร็ว ตอนยังอยู่ในผ้าอ้อม

ก็โดนอุ้มมาที่ตำหนักเฟิงหวาได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากสองเฮา องค์หญิงใหญ่
 ตนซื่ออายุมากกว่าสองเต่เกือบสิบปี ก่อนแต่งงานออกไปก็พักในตำหนักเฟิงหวา
 ตลอด คราวนั้นนางก็ปฏิบัติต่อสองเต่อย่างดีเยี่ยม หากกล่าวว่าพี่สาวคนโต
 เปรียบดังมารดาก็ไม่นับว่าเกินไป ครั้นเอ่ยถึงเรื่องในอดีตขึ้นมาสองเต่ก็คลี่ยิ้ม
 "เสด็จพี่ยังจำได้?"

องค์หญิงใหญ่ตนซื่อระบายยิ้มบาง "หม่อมฉันที่เห็นฝ่าบาทกับอู๋ตีมา
 ตั้งแต่เล็กจนโตมีหรือจะจำไม่ได้" เมื่อกล่าวถึงอู๋ตี องค์หญิงใหญ่ตนซื่อพลัน
 ขอบตาแดงระเรื่อ ก่อนคลี่ยิ้มเอ่ยอีก "ช่างเถิด พุดเรื่องเหล่านี้เพื่ออันใด
 กลับมาพุดเรื่องของเซียวเอ๋อเถิด ฝ่าบาทมีแผนการในใจหรือไม่พะคะ"

ในใจสองเต่ย่อมไม่ปรารถนาที่จะเอ่ยถึงเรื่องนี้อย่างที่พูดว่าเมื่อฟัง
 องค์หญิงใหญ่ตนซื่อพุดคุยเรื่อยเปื่อยไปด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานรื่นหู กระตุ้นให้
 นึกถึงความทรงจำครั้งเยาว์วัยเหล่านั้น จึงยากเกินไปที่จะทำลายอารมณ์ดี
 ของนางในช่วงเวลาพิเศษนี้ จึงพินิจยิ้มแล้วเอ่ยว่า "จริงๆ ก็เคยคิดไว้ เพียงไม่มี
 ผู้ที่เหมาะสม ภายหน้าพระชายาของรัชทายาทต้องเป็นมารดาของแผ่นดิน
 มีอาจผิดพลาดเพียงเล็กน้อย เสด็จพี่คงเข้าใจกระมัง"

องค์หญิงใหญ่ตนซื่อพยักหน้า "เป็นความจริง...ช่างเถิด หม่อมฉันเพียง
 นึกขึ้นได้จึงทูลต่อฝ่าบาทเท่านั้น จะก้าวไกลเรื่องผู้ถูกรับเลือกเป็นพระชายา
 รัชทายาทได้อย่างไรกัน ทว่าเพราะตั้งแต่เล็กรัชทายาทก็...เฮ้อ ฝ่าบาทก็ทราบ
 หม่อมฉันหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะรักและเอ็นดูเขามากหน่อย ฝ่าบาทตรัสได้
 มีเหตุผล จะกำหนดพระชายารัชทายาทนั้นไม่ง่าย...กระนั้นเลือกชายารอง
 สองคนให้รัชทายาท ได้หรือไม่พะคะ"

สองเต่ยิ้มถาม "เสด็จพี่ต้องใจคุณหนูสกุลใดเข้าแล้วหรือ"

องค์หญิงใหญ่ตนซื่อมีบุตรธิดาหญิงสามชายสอง ธิดาคนโตแต่งงานไป
 เมื่อปีก่อน ธิดาคนรองอยู่ในวัยกำดัดอายุสิบสี่ ทั้งยังใกล้ชิดถึงอายุที่ต้องพุดคุย
 เรื่องการแต่งงาน สองเต่คาดการณ์ว่าองค์หญิงใหญ่ตนซื่อคิดจะกระซิบ
 ความสัมพันธ์นั้นครอบครัวยืนยันเห็นขึ้นจึงกังวลเรื่องนี้มากที่สุด ขณะจะเอ่ย
 คำบอกปิด กลับเห็นเพียงองค์หญิงใหญ่ตนซื่อแหม้มริมฝีปากยิ้ม "นับแต่ข้ากับ

พุ่งเข้าไปร่ำการด้วยกัน ทีเจอก็มีแค่บรรดาหญิงสาวชาวบ้านเท่านั้น ไหนเลยจะรู้จักคุณหนูผู้ใด เรื่องนี้ให้สองเสานักพระทัยแทนเถิดเพคะ"

ไม่รอให้สองเตีโล่งอกแม้แต่ดีใจ ดวงตาขององค์หญิงใหญ่ตุนชูพลันวาววับขึ้นและยิ้มเอ่ย "จริงสิ! ผู้ใดบอกว่าหม่อมฉันไม่รู้จักคุณหนู หลังหนานชื่อจื่อที่เอ่ยถึงเมื่อครู่หม่อมฉันได้ยินว่า...มีพี่สาวน้องสาวอายุถึงวัยทว่ายังไม่ออกเรือนอยู่สองคน"

รอยยิ้มน้อยๆ ของสองเตีชะงักค้างที่มุมปาก ขณะจะเอ่ยคำก็ได้ยินข้ารับใช้ด้านนอกผู้หนึ่งค้อมกายเดินเข้ามา ก้มหน้าสำรวมพลางเอ่ย "ถวายเป็นคมฝ่าบาท องค์หญิงใหญ่ องค์รัชทายาทเสด็จมาถวายเป็นพรเพคะ"

สองเตีพยักหน้า ข้ารับใช้ค้อมกายถอยออกไป ไม่นานนักฉิเยวก็เข้ามา ถวายพระพรคนทั้งสอง องค์หญิงใหญ่ตุนชูเอ่ยเรียกข้าฯ ให้ฉิเยวเข้าไปใกล้พร้อมตึงมือฉิเยวมามองดูอย่างพิจารณา รูปโฉมส่วนใหญ่ของเชื้อพระวงศ์ล้วนงดงาม ฉิเยวยิ่งได้รูปลักษณะของมารดาผู้ล่วงลับ หล่อเหลาเหนือสามัญ มีเพียงดวงตารูปหงส์คู่หนึ่งที่คล้ายอยู่ดี นัยน์ตาแวววาวเยียบคม มิต้องมีโทษะก็น่าเกรงขาม ข้าฯยังเพิ่มความสง่างามขึ้นอีกหลายส่วน องค์หญิงใหญ่ตุนชูเห็นฉิเยวหน้าตาคล้ายคลึงกับบิดามารดาที่เสียไปหัวใจก็พลันแปรปลอบนางคลี่ยิ้มอำพรางเล็กน้อยก่อนเอ่ยอย่างพึงพอใจ "ไม่พบกันครึ่งปี เทียวเออร์สูงขึ้นอีกนิดหน่อยแล้ว"

ฉิเยวแยมยิ้ม "เสด็จปากกลับไม่เปลี่ยนไปสักนิด ทั้งยังมีราศียิ่งขึ้นอีกพะยะค่ะ"

องค์หญิงใหญ่ตุนชูหันหน้าไปยิ้มให้สองเตี "ได้ยินหรือไม่รู้จักพูดยิ่งนัก..."

ไม่รอสองเตีตอบคำ องค์หญิงใหญ่ตุนชูยิ้มแล้วเอ่ยอีก "เป็นผู้ใหญ่แล้วจริงๆ เมื่อครู่ข้าฯยังทูลกับเสด็จพ่อของเจ้าอยู่เลยว่าให้เลือกชื่อยารองให้เจ้าหลังหนานอ๋องจวินจุ* เจ้าชอบหรือไม่"

สองเตีหมุนแหวนมรดกที่สวมนบนนิ้วโป้ง เขารู้สึกไม่พอใจทว่าใบหน้ายังคงอ่อนโยนยิ่ง เพียงแยมยิ้มน้อยๆ "เสด็จพี่ช่างใจร้อนโดยแท้..."

* จวินจุ ตำแหน่งท่านหญิงหรือองค์หญิง

แม่ในใจฉีเหวจะรู้สึกที่ไม่จำเป็นต้องทำเช่นนี้ได้ ทว่าองค์หญิงใหญ่
ตนที่วางแผนเพื่อเขานานหลายวัน เป้าหมายตนเองจะทำได้เด็ดขาด
จึงคิดเยี่ยมอย่างไม่มีใจ "การแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่ ย่อมต้องทำตามคำกล่าว
ของพ่อแม่คำชักนำของแม่สื่อ หลานมีกลิ่นอายมากแล้ว"

องค์หญิงใหญ่ตนที่ช่วยโอกาสดีเหลือคณาร้อน เปียกกายไประบวยี่ยม
ให้สองเต "ฝ่าบาท ยินยอมให้หม่อมฉันเป็นแม่สื่อได้หรือไม่พะยะ"

องค์หญิงใหญ่ตนที่มีฐานะพิเศษ ต่อให้เป็นสองเตก็ต้องเกรงใจสามส่วน
มีกลิ่นอายหนักนางเกินไป ข้าเรื่องวันนี้้ององค์หญิงใหญ่ตนที่ยอมเตรียมตัวมาก่อน
หากยังตั้งต้นห้ามปรามเกรงว่าจะแตกกิ่งก้านเป็นปัญหาที่คาดไม่ถึง สองเต
ข่มไฟในใจ มองไปทางฉีเหวพลางหัวเราะอย่างรักใคร่เมตตา "ยังไม่
ขอพระทัยเสด็จป่าที่ลำบากจัดการเพื่อเจ้าอีก"

บทที่ 2

ในตำหนักอริชว่ องค์หญิงใหญ่ตุนทุมองตำหนักที่ตนเองอาศัยมาตั้งแต่เล็ก จนโตพลางทอดถอนใจไม่ขาดสาย "ผ่านมาก็ปีแล้วที่นี้ก็ยังว่างเปล่าอยู่"

ฉีเซี่ยวหัวเราะ "ตำหนักขององค์หญิงในสองเฮา จะให้คนย้ายเข้ามาง่าย ๆ ได้อย่างไร"

องค์หญิงใหญ่ตุนทุมเห็นหน้ามองเจียงเต๋อชิงแวบหนึ่ง เจียงเต๋อชิงรู้ความนัยจึงนำเข้ารับใช้ในตำหนักถอยออกไป

ฉีเซี่ยวรินชาให้้องค์หญิงใหญ่ตุนทุมด้วยตนเองและเอ่ยเสียงเบา "เสด็จไป... ไปต้องขัดแย้งกับสองเต๋เพราะเรื่องนี้"

"เฮอะ... หากไม่ทำจะมีใครรู้ว่าเจ้าเป็นถึงรัชทายาท" องค์หญิงใหญ่ตุนทุมไม่มีความอ่อนโยนยามอยู่ต่อหน้าผู้คนอีก นางหัวเราะหยัน "ทางใต้ประสบภัยการโยกย้ายขนถ่ายเสบียงอาหารและสิ่งของช่วยเหลือล้วนเป็นความลำบากยากเย็นของเจ้า ครั้นเรื่องทุกอย่างตระเตรียมพร้อมสรรพ สองเต๋กลับให้ฉีหว่า เป็นเสนาธิการคุมทหารไปปลอบขวัญสองมณฑล! พุดจาสวดยหรือว่าหลังจากภัยพิบัติจะมีโรคระบาด รัชทายาทฐานะสูงส่งไม่อาจเสี่ยงอันตราย คำพุดล่องลอยประโยคเดียวก็ปล้ำล้างคุณงามความดีของเจ้าสิ้น ชื่อเสียงความชอบถูกฉีหว่าฉกชิงไปหมด! เคราะห์ดีที่ฉีหว่าเป็นคนใช้การไม่ได้ ลงได้หนนี้กลับก่อเรื่องน่าขันไม่น้อย สูญเสียความเชื่อใจของผู้คน"

ฉีเซี่ยวระบวยิ้มบาง "สองเต๋คิดให้ข้าเป็นสะพาน ข้ายอมไม่อาจให้

พวกเขาสมประสงค์กันไป"

องค์หญิงใหญ่ตุ๋นตุ๋นตกใจพูดไม่ออก "เรื่องฉินหา...เป็นอุบายของเจ้า?"

ฉิเชียวหัวเราะเล็กน้อยได้ตอบคำ ในใจองค์หญิงใหญ่ตุ๋นตุ๋นพลันกระຈ้างขัดสีหน้าดีขึ้นมาก นางเอ่ยอย่างปลื้มใจ "พู่หม่าพูดเสมอว่าในใจเจ้ามีโตรกผา* เป็นความจริงอย่างที่คิด เพียงแต่...ลงมือสะดวกหรือไม่ หากฮองเฮาได้ทรงทราบเข้า..."

"ตั้งแต่ต้นจนจบข้าก็ไม่คิดปกปิดเขา" ฉิเชียวจับป้ายหยกที่ข้างเอวเล่นก่อนเอ่ยเนิบๆ "เอาแต่ซ่อนคมอย่างเดียววนั้นก็คืออ่อนแอ อย่างไรก็ตามก็ต้องให้เขาเข้าใจว่าตอนนี้เขายังทำอันใดเข้าไม่ได้"

"ในใจเจ้ารู้ว่าการลงมือได้ก็พอ...มาพูดเรื่องสำคัญ บัดนี้หลังหนานมีจวินจู่ยังไม่ออกเรือนสองคน หนึ่งคือโหรวจยาจวินจู่เป็นทนายทนายตรงและพี่สาวร่วมอุทรของหลังหนานชื่อจื่อที่มาเป็นตัวประกัน ว่ากันว่าพรั่งพร้อมทั้งคุณธรรมและความสามารถ ความประพฤติดีงามเหนือสามัญ...แล้วก็มีคังไท่จวินจู่ที่เกิดจากชายารองของหลังหนานฮองชารองผู้นี้ได้รับความรักใคร่โปรดปรานจากหลังหนานฮองเป็นล้นพ้น ฮิดาของนางแม้ได้เกิดจากชายาเอก ทว่ากลับเปรียบเสมือนไปผูกในมือของหลังหนานฮอง..." องค์หญิงใหญ่ตุ๋นตุ๋นในใจลั้งเล จึ่งงะเห่น้ำตามฉิเชียว "เจ้าชอบผู้ใด"

จวินจู่ทั้งสองคนหนึ่งฐานะสูงส่ง อีกคนได้รับความรักจากหลังหนานฮองมากกว่า ต่างมีข้อดีข้อเสียของตน องค์หญิงใหญ่ตุ๋นตุ๋นเองก็ตัดสินใจไม่ได้จึงให้ฉิเชียวเลือกเอง

องค์หญิงใหญ่ตุ๋นตุ๋นขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้วเอ่ยเสียงเบา "น่าเสียดายที่เตรียมการล่าช้าเกินไป ต้องโทษที่ก่อนหน้านี้ละเลย มักเกรงกลัวฮองเฮาจะสู้รบกับหลังหนานฮองจึงไม่เคยใส่ใจ หากรู้แต่แรกตอนข้าติดตามพู่หม่าไปอยู่ทางใต้ ก็ควรหาวิธีพบนางจวินจู่ทั้งสองสักครา ดื้ออย่างไรก็ฟังจากคำผู้อื่นมิได้พิจารณาด้วยตาตนเอง ข้าก็ไม่อาจวางใจ"

ฉิเชียวระบายยิ้มบาง เรื่องนี้ไม่อาจโทษขององค์หญิงใหญ่ตุ๋นตุ๋นหลังหนานฮอง

* ในใจมีโตรกผา เป็นสำนวนอุปมาถึงความคิดอ่านอันลึกซึ้ง

เป็นอ่องต่างสกุล นี่คือบ่อเกิดของความขัดแย้ง ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงบัญชีเก่า
ยุ่งเหยิงหลายปีมานี้ระหว่างเชื้อพระวงศ์กับสกุลตงหลังของหลิ่งหนานอ่อง

หลิ่งหนานอ่องปีนั้นร่วมกับไท่จู* สู้รบยึดครองแผ่นดินมาได้ หลังจาก
ไท่จูสถาปนาขึ้นเป็นฮ่องเต้ก็พระราชทานรางวัลตามความดีความชอบ
แต่งตั้งอ่องต่างสกุลขึ้นเจ็ดคน ทว่าไม่ทันพ้นสิบปีอ่องที่เหลือทั้งหกคนทั้งหมด
ต่างตกหลังม้า** เงินเบี้ยอ่องที่ดวงดีที่สุดในยุคนี้ถูกเรียกคืนที่ดินศักดินา
ริบบรรดาศักดิ์ลดขั้นเป็นสามัญชนที่ดวงไม่ดีอย่างเช่นป้ออันอ่องล้วนมีจุดจบ
คือฆ่าล้างสกุล สุดท้ายที่เหลืออยู่มีเพียงหลิ่งหนานอ่อง

หลิ่งหนานอ่องมีชีวิตรอดมาได้หาใช่เพราะชะตาแข็ง ในปีที่เกิดที่ขึ้น
เป็นอ่อง ชาวเว้งซีจากทางใต้มาถูกราน หลิ่งหนานอ่องผู้เฒ่าตงหลังอุทิศทรัพย์
สู้รบเกือบสามปี สูญเสียทหารไปเกือบสิบหมื่น ไท่จูเจตนาให้หลิ่งหนานอ่อง
กับแคว้นเว้งซีสู้รบกันให้สิ้นไปทั้งคู่ รายงานสงครามถูกส่งมายังเมืองหลวง
ครั้งแล้วครั้งเล่า ไท่จูกลับไม่ส่งทหารไปช่วยแม้แต่คนเดียว เพียงรอตกลง
ผลประโยชน์จากความขัดแย้ง นำเสียดายที่หลังพ่ายแพ้เพียงสองสามครั้ง
จากนั้นหลิ่งหนานอ่องก็ชนะศึกติดต่อกัน ไม่เพียงตีชาวเว้งซีถอยร่น ท้ายที่สุด
ยังไล่โจมตีข้าศึกที่แตกพ่ายไปจนถึงเมืองหลวงแคว้นเว้งซี เชนฆ่าล้างเมือง
เมื่อสังหารเชื้อพระวงศ์ของแคว้นเว้งซีหมดสิ้นหลิ่งหนานอ่องผู้เฒ่าก็ยึดพื้นที่
ตั้งตัวเป็นอ่อง ควบคุมแคว้นเว้งซี

แคว้นเว้งซีมีขนาดใหญ่เป็นสองเท่าของมณฑลหลิ่งหนานในอดีต ทั้งยังมี
พื้นที่เกษตรกรรมมาก ผลผลิตอุดมสมบูรณ์ ด้วยเหตุนี้ไท่จูจึงนั่งไม่ติด
ปุ่นบำเหน็จรางวัลมหาศาล พร้อมส่งอัครเสนาบดีไปยังหลิ่งหนานเพื่อหาหรือว่า
ภายหน้าจะส่งผู้ใดมารับช่วงดูแลต่อ อาณาเขตนั้นหลิ่งหนานอ่องเป็นผู้ยึด
มาได้ ทางเมืองหลวงมิเคยช่วยเหลือตั้งแต่แรกจวบจนสุดท้าย เขายอม
ไม่ยินยอมให้เมืองหลวงมาแบ่งน้ำแกงหนึ่งถ้วย*** ยิ่งไม่ต้องพูดถึงไท่จูที่ไม่คิด
จะแบ่งน้ำแกงแค่ถ้วยเดียวด้วยซ้ำ ทั้งสองฝ่ายส่งจดหมายไปมาหากันมากมาย

* ไท่จู เป็นคำเรียกปฐมกษัตริย์ของราชวงศ์หรือฮ่องเต้ผู้ก่อตั้งบ้านเมือง

** ตกหลังม้า เปรียบเปรยถึงการโดนจับกุมข้อหาข้อหาฐานปฏิวัติ

*** แบ่งน้ำแกงหนึ่งถ้วย หมายถึงการขอแบ่งผลประโยชน์จากผลสำเร็จของผู้อื่น

ดูจะละอองหิมะ เกือบหนึ่งเดือนก็ยังตกลงกันไม่ได้ เรือนรั้วยังเจอฝนพรำทั้งคืน* ป้ออันอ่องทางตะวันตกลุกขึ้นกบฏ ไท้จู๋หมดหนทางซ้ายยังหวั่นกลัวว่าหลังหนานอ่องจะร่วมมือกับป้ออันอ่อง จึงจำใจถอยและใช้วิธีการขึ้นภาษีเครื่องบรรณาการจากหลังหนานหลายเท่าตัวทุกปี สุดท้ายจบลงด้วยการหักปัญหาไว้และผัดออกไปหลายปี ครั้นเมื่อไท้จู๋กำราบป้ออันอ่องได้และคิดจะจัดการหลังหนานอ่องนั้น อีกฝ่ายก็ยึดครองพื้นที่ทางใต้ได้อย่างมั่นคงนานแล้ว ไท้จู๋อายุมากแม้ใจสุดจะปรารถนาทว่ากำลังไม่พอจึงเก็บภัยภายหน้าอันใหญ่หลวงของเมืองหลวงไว้ตลอดจนถึงบัดนี้

สองสามปีนั้นความสัมพันธ์ของเมืองหลวงกับหลังหนานยิ่งอ่อนไหวขึ้นไปอีก คนไม่น้อยล้วนเป็นกังวล ไม่รู้ว่าทั้งสองฝ่ายจะรบพุ่งกันขึ้นมาเมื่อใด ทว่าตั้งแต่ปีกลายหลังหนานกลับประสพภัยพิบัติซ้ำแล้วซ้ำเล่า แส่นยานภาพเสียหายเป็นอันมากหมดความฮึกเหิมที่จะสู้รบกับเมืองหลวง ยิ่งปีนี้มีมาฆะอธิบยัมเสเปียงไปจึงต้องส่งตัวประกันมา คนที่ตาไม่มีดบอดล้นมองออกขอแค่หลังหนานอ่องไม่เสียสติโง่เขลา สองฝ่ายย่อมไม่มีทางสู้กันแน่

ในเมื่อไม่มีทางสู้รบกัน เช่นนั้นความสัมพันธ์ที่ควรฟื้นฟูก็ต้องฟื้นฟู การสมรสเชื่อมสัมพันธ์เป็นเรื่องที่ต้องเกิดไม่ช้าก็เร็ว องค์หญิงใหญ่ตุนซูลงมือก่อนได้เปรียบ คำว่าเรื่องนี้มาให้นิเสธยั้งยังต้องการเพียงชายารอง ต่อให้วันข้างหน้าหากชายแดนได้หันอาวุธเข้าหากัน นิเสธยั้งพลดชายารองคนหนึ่งก็เป็นเรื่องแค่ประโยคเดียว ไม่ถึงผลร้ายใดๆ ทั้งนั้น

ในฐานะที่เป็นองค์หญิงสายตรง ในใจองค์หญิงใหญ่ตุนซูลงย่อมชมชอบจวินจู๋ที่ถือกำเนิดจากชายาเอกมากกว่า เพียงน่าเสียดายที่หลังหนานอ่องไม่โปรดปรานชายาผู้น้อยอย่างแท้จริง องค์หญิงใหญ่ตุนซูลงถอนใจ "เจ้าคิดเห็นอย่างไรก็ว่าอย่างนั้นเถิด..."

เรื่องของหลังหนานอ่องนิเสธยั้งก็รู้กระจ่างดี เขาหัวเราะเบาๆ "บิดาของชายาหลังหนานอ่องสิ้นชีพในศึกเว้งซี ประการแรกนางไม่เป็นที่โปรดปรานประการที่สองไม่มีญาติมิตรฝ่ายมารดาให้พึ่งพา ลูกชายาเอกย่อมสู้ลูกชายารอง

* เรือนรั้วยังเจอฝนพรำทั้งคืน เป็นสำนวน หมายถึงเกิดเรื่องเดือดร้อนขึ้นมาในเวลาเดียวกัน

ซึ่งเป็นที่โปรดปรานมิได้ ข้าบัดนี้ซื้อจื่อเข้ามาเป็นตัวประกัน ผิงทาทายาสวยตรง
ยังไม่ได้รับความสำคัญ"

องค์หญิงใหญ่ตุนซู่พยักหน้า "เรื่องเป็นเช่นนั้นจริง ไม่เป็นไร...ถึงจะมีใ
สายตรง แต่เป็นธิดาของหลังหนานอ๋องก็พอ เช่นนี้ต่อแต่นี้ในยามจำเป็น
ไร้ทางเลือก...ชาวหลังหนานย่อมยินดีสนับสนุนเจ้าที่เคยผูกสัมพันธ์แต่งงาน
กับหลังหนานมาก่อน มีการสนับสนุนจากหลังหนาน...เรื่องวันหน้าก็มั่นใจได้
อีกชั้นหนึ่ง"

ฉีเซียวยังคงมีท่าทีอย่างไรก็ได้ "หลานเชื้อฟิงเสด็จป่าพะยะคะ"

องค์หญิงใหญ่ตุนซู่มองดวงตาที่เหมือนคู่ตี่ไม่มีผิดของฉีเซียวอย่างเอ็นดู
เหลือแสน ออดไม่ได้ดึงมือเขามาและเอ่ยเสียงเบา "เด็กดี บำรู้ว่าเจ้าไม่ชอบ...
แต่อดทนอีกหน่อยเถิด ครั้นเจ้าขึ้นครองราชย์ป่าก็วางใจแล้ว ถึงเวลานั้น
เจ้าต้องการทำอะไรก็จะมีผู้ใดขัดขวางได้อีก..."

อย่างไรองค์หญิงใหญ่ตุนซู่ก็อายุค่อนข้างมากแล้ว นางเดินทางเหน็ดเหนื่อย
ยากลำบากมาตลอด เมื่อครู่ตอนอยู่ที่ตำหนักเจิงกานยังดูไม่ออกยามนี้ลับตา
ผู้คน แวบเห็นอย่าพลันปรากฏ ต่อให้ฉีเซียวมีนิสัยเย็นชาก็ยังอดปวดใจไม่ได้
เขาเอ่ยเสียงเบา "เสด็จป่าไม่จำเป็นต้องทุ่มเทแรงใจเพื่อหลานถึงเพียงนี้
เรื่องพวกนี้หลานเอง..."

"การะบนป่าเจ้าหนักหนาพอแล้ว เรื่องเล็กน้อยเหล่านี้ให้ข้าช่วยจัดการ
ก็พอ อยาได้เก็บไปคิดมากนัก ข้าไม่เพียงทำเพื่อเจ้า..." องค์หญิงใหญ่ตุนซู่
สวดหายใจลึกคราหนึ่ง "มากกว่านั้นคือเพื่อตัวข้าเอง บัดนี้ผู้สืบสายเลือด
สายตรงจากไท่ลู่เหลือเพียงเจ้ากับข้าสองคน หากข้ายังให้เจ้าต่อสู้อั้วล้าง
เกรงว่าบรรพบุรุษก็จะไม่ยอมรับข้าเช่นกัน"

แม้ฉีเซียวเห็นเรื่องแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์เป็นสิ่งที่มิหรือไม่มีก็ได้ ทว่า
เห็นแก่องค์หญิงใหญ่ตุนซู่ที่กลัดกลุ้มใจเพื่อเขาจึงไม่อาจอยู่เฉย วันต่อมา
หลังประชุมราชกิจ ฉีเซียวจึงใจกล้าข้าสองสามปีก้าว รออยู่ที่สระเลียนเยียน
หน้าตำหนักกานชิงพักหนึ่งก็ได้พบกับหลังหนานซื้อจื่อที่ออกมาจากสำนักผู้ยี่น
ตามคาด

ฐานะตัวประกันของหลังหนานชื่อจื่อตงหลงไปเรียนทุกคนล้วนรู้กระจ่าง
แกใจ ทว่าแต่ไหนแต่ไรสองเต๋อทรงแสดงออกอย่างดีเยี่ยม ดูแลเอาใจใส่อาหาร
การกิน เสื้อผ้าอาภรณ์ ที่พักอาศัยก็พร้อมสรรพ ได้ยินว่าตอนอยู่ที่หลังหนาน
ไปเรียนกำลังเรียนหนังสือ สองเต๋อก็ส่งราชครูไปสอนพร้อมอนุญาตให้เขาเข้าวัง
เพื่อเล่าเรียนที่สำนักอยู่ขึ้นทุกวัน ได้รับการปฏิบัติเทียบเท่าองค์ชายทุกประการ

ฉิเตียวหัวเราะหยันในใจ เป็นเพราะใส่ใจหลังหนานหรือต้องการจับตาดู
ให้ดี นั่นก็เป็นเรื่องต่างจิตต่างใจแล้ว

ไปเร็นเพิ่งเลิกคาบเข้า เนื่องจากสองเต๋อส่งอาหารเข้ามา เขาก็พาสหยา
ร่วมเรียนเดินรีบเร่งตามข้ารับใช้ไปยังตำหนักเจิงกาน เขามองเห็นฉิเตียว
แต่ไกลจึงไม่เหมาะสมที่จะเดินอ้อม ได้แต่พาคนจำนวนหนึ่งเดินมา ฉิเตียว
แยมั้ม "ชื่อจื่อกำลังจะไปที่ไหนหรือ"

ไปเร็นควรจะต้องตามธรรมเนียมและหลุบตาลงตอบ ฉิเตียวพยักหน้า "ชื่อจื่อ
มาเยือนเมืองหลวงหลายวัน ข้ายังมีได้พูดคุยกับชื่อจื่ออย่างเต็มที่เลย อยู่ที่นี่
สบายดีทุกอย่างหรือไม่ คิดถึงบ้านบ้างหรือเปล่า"

ไปเร็นเงยหน้ามองฉิเตียวแวบหนึ่ง ในดวงตาฉายประกายประหลาดใจ
การแสดงออกยังคงสงบนิ่งเฉยเฉย เอ่ยราบเรียบอย่างไม่กลบเกลื่อนสีหน้าว่า
"ฝ่าบาททรงปฏิบัติต่อกระหม่อมอย่างดียิ่ง มิเคยคิดถึงบ้านพะยะค่ะ"

ฉิเตียวมองความห่างเหินของไปเร็นออกจึงหาได้บิบบังคับอีกฝ่าย เพียง
คลี่ยิ้มอ่อนโยน "เสด็จพ่อมีราชกิจมากมาย หลีกเลี้ยงไม่ได้ที่จะมีจุดซึ่งทรง
คาดไม่ถึง หากมีอันใดไม่ราบรื่นบอกกับข้าเป็นพอ มิต้องเห็นเป็นคนอื่นไกล
ในเมื่อเสด็จพ่อเรียกตัวเจ้า ข้าก็จะไม่ทำเจ้าล่าช้าแล้ว ต่อไปวันใดมีเวลา
ค่อยพบกัน"

ไปเร็นพยักหน้าอย่างเย็นชาและค้อมกายเล็กน้อย ก่อนหมุนตัวเดินตาม
ข้ารับใช้ไป ตั้งแต่ต้นจนจบแม้แต่รอยยิ้มสักครายังไม่เผย ฉิเตียวทอดตามอง
เงาหลังของไปเร็นจากที่ไกลพลางยิ้มอย่างนឹกลึก "หลังหนานชื่อจื่ออายุยังน้อย
แต่นิสัยกลับสงบเยือกเย็นยิ่ง"

เจียงเต๋อชิงรีบยิ้มประจบ "ชื่อจื่ออายุน้อยเพียงนี้มาเมืองหลวงล่าฟัง

จิตใจย่อมหดหู่เป็นเรื่องปกติ รัชทายาทอายุมากกว่า ข้าใจที่จื่อเจ็ดพะยะค่ะ"

ฉีเตี่ยวจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เขาไม่ได้ไม่สบอารมณ์เพราะความ
เฉยชาของไปเร็นอย่างแน่นอน เพียงแต่...หลังหนานซื่อจื่อเพิ่งมาเมืองหลวง
ไม่นาน ฉีเตี่ยวได้พบหน้าเขาแค่สองครั้ง ก่อนหน้านั้นล้วนเป็นการมองวูบเดียว
จากระยะไกล จดจำได้เพียงว่าไปเร็นนั้นหน้าตางามหมดจด ทว่ารายละเอียด
เป็นอย่างไรนั้นกลับไม่มีความทรงจำเท่าใด เมื่อครู่พินิจดูในใจก็หวั่นไหวอย่าง
มิอาจห้าม เขาคลื้ม ตอบเรียบๆ ว่า "นั่นย่อมแน่นอน"

บทที่ 3

ตกกลางคืนนี้เที่ยวกินอาหารค่ำร่วมกับองค์หญิงใหญ่ตุ่นตุ๋นที่ดำเนินกั๋วซัว คำโบราณว่ายามกินนอนไม่ปรีปาก เมื่อหยุดตะเกียบค่อยยกน้ำชาขึ้นมา องค์หญิงใหญ่ตุ่นตุ๋นรับถ้วยชาเคลือบสีเขียวลงลายน้ำทองที่นางกำนัลยกถวาย เปาโบซาอย่างเงื่องช้าพลงเอ่ยแผ่วเบา "วันนี้ไปพบตงหลังไปเร็นแล้วหรือ"

นี้เที่ยวหันหน้ามองไปทางเจียงเต๋อชิง เจียงเต๋อชิงเข้าใจจึงขยับขึ้นหน้า ก้าวหนึ่งคืบมเอวบอกเล่าเรื่องตอนกลางวันอย่างละเอียด ทั้งยังเอ่ยคำสนทนาของทั้งสองซ้ำอีกครั้งโดยไม่ขาดตกบกพร่องแม้แต่คำเดียว องค์หญิงใหญ่ตุ่นตุ๋นหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นซับมุมปากพักหนึ่งถึงเอ่ยขึ้น "เขานิสัยเย็นชาจริง หรือเจตนาหลบเลี่ยงไม่ตรีของเจ้า"

นี้เที่ยววางถ้วยชาลงแล้วส่ายหน้า "ดูไม่ออกพะยะคะ บางทีอาจใช่ทั้งคู่"

"ตามหลักแล้วไม่น่า... แม้เขาจะอายุน้อย ทว่าหลักการเหล่านี้ก็ควรเข้าใจ เขาเพิ่งมาถึงไม่นาน ต้องการคนช่วยเหลืออย่างยิ่ง เจ้าเป็นรัชทายาท... กลับอ่านเขาไม่ออก..." องค์หญิงใหญ่ตุ่นตุ๋นซุ่มวดิ้วเข้าหากัน ลดเสียงลงต่ำแล้วว่า "เขาคงไม่รู้เจ้าหาใช่... ที่แท้ของฝ่าบาทหรอกนะ"

"เสด็จไป" นี้เที่ยวขัดคำพูดขององค์หญิงใหญ่ตุ่นตุ๋น ก่อนยิ้มเอ่ย "บนโลกนี้ไม่มีกำแพงที่ลมผ่านไม่ได้ เรื่องปีนั้นคนที่รู้มีไม่น้อย หลังหนานอ๋องมิใช่คนหูหนวกตาบอด รู้แล้วย่อมไม่แปลก"

องค์หญิงใหญ่ตุ่นตุ๋นอุณเฑาะพลงเบา "นี่ก็คือสิ่งที่กลัว... หากพวกเขา"

นากลัวว่าอนาคตเจ้าจะไม่อาจสืบราชบัลลังก์ได้อย่างราบรื่น ยากรับประกันว่าจะไม่เจใจขีดเส้นแบ่งความสัมพันธ์ ข้าเกรงว่าไปเร่ร่อนคงรู้แล้ว เดิมเขาต้องการที่พึ่ง แต่ก็หวนเกรงจะล่วงเกินฮ่อองค์"

ฉีเซียวยิ้มหยัน "ตามใจเขาเถิด วันนี้เจตนาของข้าที่ต้องการสานไมตรีชัดเจนมากแล้ว ตอนนี้อาจกำลังหารือกันอยู่ อยากให้ข้าช่วยหรือไม่อยู่ที่ตัวเขาเอง...ที่จริงเขาไม่มีทางเลือก นอกจากข้า มืองค์ชายองค์ใดกล้าคบหาเขาเกิน หากไม่เียดข้าก็กระอักกระอ่วนเช่นนี้ไปตลอดเถิด อีกอย่าง...ถึงเขาไม่เียดข้าก็ไม่อาจขีดขวางไม่ให้ข้าสู่ขอหลิ่งหนานจวินจูได้..."

"นี่ก็ถูกต้อง...ข้าเคลื่อนไหวมากหน่อย เรื่องนี้อย่างไรก็หนีไม่พ้น หากชื่อเจตนาห่างเหินก็แล้วไป หลิ่งหนานจวินจูมิได้มีแค่พี่สาวเขาคนเดียว คงไท่จวินจูที่เกิดจากชายารองก็เป็นตัวเลือกอันยอดเยี่ยม เห็ๆ...หวังเพียงวันข้างหน้าเขาจะไม่เสียใจที่คราแรกมิได้เป็นน้องชายเจ้า" องค์หญิงใหญ่ตุนซูทำการละเอียดถี่ถ้วน ทุกเรื่องล้วนต้องสมบูรณ์แบบไร้ที่ติ ถึงได้ให้ฉีเซียวไปหักทลายไปเร่ร่อนเสียก่อน คิดไม่ถึงว่ากลับเจอตะปูนิ่ม* เข้า กระนั้นยังดีที่ไม่เกี่ยวพันกับสถานการณ์โดยรวม องค์หญิงใหญ่ตุนซูมองฉีเซียวพลางยิ้มอย่างรักใคร่เอ็นดู "ทว่าไม่แนเสียเขาอาจเป็นเช่นนั้นเอง พุดตามความเป็นจริงการมีฐานะเป็นตัวประกันคงไม่ได้ทำให้อารมณ์ดีนัก"

ฉีเซียวหัวเราะ ไม่กล่าวคำ

หลังจากยามชวี** ดำหนักในจะลงกลอนไม่เหมาะที่ฉีเซียวจะรั้งอยู่นาน หลังอยู่พุดคุยเล่นกับองค์หญิงใหญ่ตุนซูเป็นเวลาสองถ้วยชา*** ก็ออกมายามราตรีจันทร์จรัสดาราทรงพราย สายลมเย็นพัดระเร่เยย เกิดเป็นทัศนียภาพงามเลิศล้ำ ฉีเซียวมิได้นิ่งเกี้ยวแต่เดินเชื้อข้าไปตามสระเขียนหลิ่งงูไปทางดำหนักไห่เยียน เจียงเต๋อชิงคาดว่าฉีเซียวระยะนี้มีเรื่องในใจมากจึงไม่ต้องการนอนหัวค่ำ หลังขังใจเล็กน้อยก็ถามเสียค่อยๆ "องค์รัชทายาท...ให้พวกเขาถอยไปก่อน ส่วนกระหม่อมเดินเล่นเป็นเพื่อนพระองค์เถวนี้ดีหรือไม่พะยะค่ะ"

* เจอตะปูนิ่ม เป็นสำนวน หมายถึงการโดนปฏิเสธหรือวิพากษ์อย่างละมุนละม่อม

** ยามชวี คือช่วงเวลา 19.00 น. ถึง 21.00 น.

*** ถ้วยชา ใช้เปรียบเวลาที่สั้นมาก เวลาหนึ่งถ้วยชามีประมาณ 10-15 นาที

ฉิเสี่ยวพยักหน้า เจียงเต๋อชิงหมุนตัวมาไล่ขับไล่ให้ทั้งหมดไป จากนั้นก็ตามฉิเสี่ยวเดินวนไปตามทางเดินริมน้ำรอบหนึ่ง ฉิเสี่ยวมิได้เอ่ยวาจาอะไรใหญ่กว่างูๆ กลับเอ่ยขึ้น "ไปเร้นผู้นั้น..."

เจียงเต๋อชิงคาดไม่ถึงว่าฉิเสี่ยวยังคงคิดถึงเรื่องนี้ถึงคลี่ยิ้ม "องค์รัชทายาทชื่ออะไรจะว่าอย่างไรก็ช่าง พระองค์พูดแล้วมิใช่หรือพะยะค่ะ ไม่ว่าเขาจะมีท่าทีอย่างไรล้วนไม่อาจขัดขวางเรื่องมงคลของพระองค์กับหลังหนานจวินจูได้"

ฉิเสี่ยวไม่ได้คิดถึงเรื่องการแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์กับหลังหนานเลยแม้แต่น้อย พอเจียงเต๋อชิงพูดเรื่องนี้ก็พลันได้สติ เขาโคลงศีรษะยืมเล็กน้อย "ข้างเถิด ดีมากแล้ว กลับกันเถอะ"

เจียงเต๋อชิงรีบร้อนขานรับ ถือโคมไฟส่องทางให้ฉิเสี่ยวระวังฝีเท้า เขาเอาแต่สนใจดูฉิเสี่ยว ตอนลงสะพานจึงชวนชวนเจียนจะหกล้ม เพราะหัดที่ฉิเสี่ยวประคองตัวไว้ทันมิได้ล้มลงไป แคโคมไฟร่วงลงน้ำเท่านั้น เจียงเต๋อชิงรีบร้อนคุกเข่าลงขอประทานอภัย "กระหม่อมชานยันโตฝ่าฝาง กระหม่อม..."

"ข้างเถิด" เจียงเต๋อชิงเป็นขันทีผู้รับใช้ที่ดีในอดีต คอยปรนนิบัติฉิเสี่ยวมาตั้งแต่เล็กจนโต ฉิเสี่ยวหรือจะมีโทษอะไรจริงจัง เขาเพียงโบกมือ "ไม่ต้องเคร่งพิธีข้าเหนื่อยแล้ว"

"พะยะค่ะ" เจียงเต๋อชิงรีบยันตัวขึ้นมา กวาดตามองซ้ายขวาแล้วโน้มกายเอ่ย "องค์รัชทายาทโปรดรอสักครู่ กระหม่อมจะไปขอโคมไฟจากด้านนั้น..."

ฉิเสี่ยวไม่มีความอดทนที่จะรอ เขาส่ายหน้าเอ่ยว่า "ดวงจันทร์ใหญ่โตเพียงนี้ มองเห็นทางคร่าวๆ แล้ว เดินไปอย่างนี้ละ..."

เจียงเต๋อชิงเพิ่งเสียมารยาทจึงไม่กล้าขัดคำสั่งฉิเสี่ยว เพียงค้อมกายประคองฉิเสี่ยวลงจากสะพานทั้งสองเดินตรงไปทางตึกหน้าไถเยียน ระหว่างทางผ่านทะเลบัวไผ่ฟ้าของฉิเสี่ยวพลันชะงัก เจียงเต๋อชิงเงยหน้าขึ้นถามอย่างฉงน "องค์รัชทายาท..."

"สุ่ว..."

ฉิเสี่ยวเฝ้าริมฝีปากบาง ท่ามกลางเสียงซอซาของใบไผ่ เขายังคงได้ยินเสียงคนพูดคุยกันกลางป่า...

ฉีเสี่ยวฉีภรรยาพูดถึงแต่เล็กจึงได้อินเสียงดีกว่าคนทั่วไป เปรียบกับเจียงเต๋อชิงผู้ชราแล้วย่อมยอดเยี่ยมกว่ามาก ฉีเสี่ยวแสดงท่าทำให้เจียงเต๋อชิงเงิบ ส่วนตนเดินเข้าไปในป่าไผ่อย่างเชื่องช้าสองก้าว หากเขาฟังไม่ผิด เมื่อครู่คือเสียงของไปเร็น...

ไปเร็นที่อยู่กลางป่าไผ่กำลังดึงแขนเสื้อคนผู้หนึ่งพลางลดเสียงลงต่ำเอ่ยว่า "ไม่เป็นไร...เขาคงเกิดคิดอยากพูดคุยกับข้าสักสองประโยคขึ้นมา ข้ามีฐานะอันใดเขาอย่อมรู้ชัด อยู่ดีๆ จะมาพัวพันกับข้าหาเรื่องใส่ตัวโดยใช่เหตุกระนั้นหรือ..."

"แต่ก่อนก็เคยได้ยินพ่อข้าพูด แม้รัชทายาทจะดูไร้พิษภัย แต่แท้จริงเป็นผู้มีเล่ห์เหลี่ยมซ่อนเร้นลึกซึ้งคนหนึ่ง"

คนที่ไปเร็นจับไว้หลังให้ฉีเสี่ยวและค้อมศีรษะเล็กน้อย ก่อนลดเสียงลงกำชับว่า "คนเช่นนี้พวกเราอาจล่วงเกิน ต่อไปหลบเสียงสักหน่อยก็แล้วกัน พรุ่งนี้ข้าจะออกจากวังไปพบพวกเขา...ชื่อจื่อมีคำพูดใดต้องการฝากถึงพระชายาหรือไม่"

ดวงหน้าของไปเร็นต้องแสงจันทร์สีเงินยวงพาให้ยิ่งงงตามหาคจดกระนั้นกลับเห็นเพียงแววตาเขาหม่นแสง ก่อนยิ้มขึ้นพลางส่ายศีรษะ "ไม่มี...ต่อไปไม่ต้องเอ่ยถึงข้าต่อหน้าท่านแม่ บัดนี้ข้ากลายเป็นเพียงหมากสังเวียน* ตัวหนึ่ง ยามมีชีวิตอยู่จะได้กลับไปหลิงหนานอีกหรือไม่ก็สุดรู้ เอ่ยถึงข้าบ่อยลงประโยคหนึ่ง บางทีท่านแม่อาจคิดถึงข้าบ่อยลงส่วนหนึ่ง...ต่อไปวันเวลายาวนานหากท่านแม่ลืมข้าไปได้จะดีที่สุด..."

เสียงของคนผู้หนึ่งดังขึ้นเล็กน้อย เอ่ยอย่างสุดจะขมกลืนว่า "ชื่อจื่ออย่าได้ดูแคลนตนเองเช่นนั้น วันหน้า...จะต้องมีโอกาสพบหน้า ชื่อจื่อดูแลตนเองให้ดี พระชายาจึงจะคลายใจ"

ไปเร็นพยักหน้าอย่างอ่อนล้า "เจ้าวางใจ เพื่อท่านแม่กับพี่สาวข้าจะดูแลตนเองอย่างดี...เฉาเกอ โชคดียังมีเจ้า..."

ฉีเสี่ยวมุ่นคิ้วเล็กน้อย เดิมนก่อนเขาเคยพลิกดูสมุทราษีชื่อของกลุ่มชาว

* หมากสังเวียน ในการเล่นหมากล้อมหมายถึงตัวหมากที่ลงเพื่อให้โดนฝ่ายตรงข้ามกินแลกกับผลประโยชน์หรือวัตถุประสงค์ที่ใหญ่กว่า

หลังหนาน เฉาก๊วย เฉาก๊วย...ฉีเซียวพลันนึกคิดขึ้นได้ เงินเฉาก๊วย บุตรคนโตของเสนาบดีหลังหนาน สหายร่วมเรียนของตงหลิงไปเรียน

ตอนกลางวันเฉาก๊วยก็ตามอยู่ด้านหลังไปเรียน เพราะเขาสูงกว่าไปเรียนครึ่งศีรษะ ทั้งยังหน้าตาหล่อเหลา ฉีเซียวจึงจำได้อยู่บ้าง คิดไม่ถึงว่าสหายร่วมเรียนผู้นี้จะเป็นสายลับคอยส่งข่าวของไปเรียน ฉีเซียวไม่ต้องการแหวกหน้่าให้สูงตื่น ขณะคิดถอยออกไปเขาพลันได้ยินเสียงแหบต่ำของไปเรียนกระซิบเสียงแผ่ว "หากไม่มีเจ้าอีก ข้าคงยืนหยัดต่อไปไม่ได้จริงๆ..."

ฉีเซียวหันหน้าขวับ ได้แสงจันทร์ยามรัตติกาลเห็นเพียงเฉาก๊วยโอบไปเรียนเข้ามาอกอด ก้มหน้าจุมพิตปลอบโยนที่หน้าผากของเขา เอ่ยเสียงอ่อนโยนว่า "วางใจเถอะ เจ้าน่าจะกังวลมากไป ทุกวันล้วนฝันกลางวันไว้ พุดออกมาอย่างตรงไปตรงมาเช่นนี้ดีแล้ว..."

ไปเรียนขอบตาแดงเรื่อ ในความเศร้าเสียใจสุดแสนยังควบคุมตนเองได้ดียิ่ง เขาเป็นอนาถาไปขาดใจขึ้นที่ดวงตา เอ่ยเสียงแหบ "กลับไปเถิด...อีกประเดี๋ยวคนพวกนั้นหาข้าไม่พบจะออกสืบหา..."

เฉาก๊วยพยักหน้า แล้วขยับเข้าใกล้ประทับจูบที่หว่างคิ้วของไปเรียนอีก ก่อนหันหน้าเดินไปทางตะวันตกของป่าไผ่ ไปเรียนยังคงยืนอยู่ที่นั่น ทอดสายตามองทิศที่เฉาก๊วยเดินไป ไม่รู้ผ่านไบนานเท่าใดจึงค่อยลูบบนหน้าผากตรงที่เฉาก๊วยเพิ่งประทับจูบ แล้วหมุนตัวเดินไปทางตะวันออกสู่ตำหนักเจาเต๋อ

ทิศเหนือของป่าไผ่ ฉีเซียวมองลอดผ่านการอำพรางชั้นแล้วชั้นเล่าของป่าไผ่ ได้แสงจันทร์ดวงตาของเขาเปี่ยมด้วยกลิ่นอายเหี้ยมเกรียม มุมปากแผ่รอยยิ้มเย็น อุบนิสัยเย็นชา? เพราะกลายเป็นตัวประกันจึงอารมณ์ไม่ดีเท่าไร? เออะ...แต่เมื่อครู่กลับปฏิบัติต่อเงินเฉาก๊วยอย่างสนิทชิดเชื้อเหลือเกินนะ

เจียงเต๋อซิงที่ตามอยู่ด้านหลังฉีเซียวก็มองเห็นชัดเจน เขาถามเสียงเบา "องค์รัชทายาท...ต้องการให้บรรดาสายลับไปสืบเบาะแสหรือไม่ว่าจะปะคะ"

ดวงตาฉีเซียวมีประกายอำมหิตวาบผ่าน เขาส่ายหน้า "ไม่จำเป็น พงษ์นี้เข้าไปบอกเสด็จจ้า ข้าคิดถ้วนถี่แล้ว...ข้าจะสู้ขอพี่สาวสายตรงของไปเรียนให้รอจายาจันจู้"

บทที่ 4

วันต่อมาในจวนหลังหนานอ่องทางเหนือของเมือง ไปเรียนอ่านรายงานลับ ในมือด้วยสีหน้าขาวซีด ที่ปรึกษาข้างกายเห็นแล้วใจกระตุกดูบ ลดเสียงลงถามว่า "แต่ทางพระชายาอ่อง..."

"ไม่ใช่" ไปเรียนกดความกระวนกระวายในใจลง เอ่ยเสียงเบา "เป็นพี่สาว... พวกเขา... คิดมอบไหวจยาเป็นชายารองของรัชทายาท..."

ที่ปรึกษาได้ฟังหัวคิ้วก็ยิ่งขมวดเข้าหากัน "หากต่อไปชื่อจ้อต้องอยู่ในเมืองหลวงถาวร จวินจุ่แต่งเข้ามามีอันใดไม่เหมาะ ชื่อจ้อมีฐานะพิเศษ ทุกการกระทำทุกการเคลื่อนไหวล้วนมีคนจับตามดู หากมีคนหนึ่งอยู่ภายนอกคอยจัดการเรื่องต่างๆ ย่อมเป็นสิ่งที่ดียิ่งที่สุด เพียงแต่... อภิเษกสมรสกับองค์รัชทายาทมิใช่การเดินหมากที่ดีอย่างแท้จริง"

"ไม่ใช่ว่าแต่งงานกับใคร แต่ไหวจยาจะเป็นชายารองให้ผู้อื่นได้อย่างไร!" ไปเรียนขมวดคิ้วแน่น แล้วอ่านรายงานลับตั้งแต่ต้นจนจบอีกรอบ สีหน้ายิ่งหม่นทะมึน "รังแกกันเกินไปแล้ว..."

ที่ปรึกษาหัวเราะเสียงขื่น "ชื่อจ้อ อย่าได้หาว่ากระหม่อมเหิมเกริม ไม่กล่าวถึงตอนนี้ แม้เป็นเมื่อก่อนตอนพวกเราแข็งแรงแจ้ง จวินจุ่ของพวกเรา ก็มีอาจเป็นชายาเอกของผู้สืบทอดบัลลังก์พวกเรา พวกเขาคิดใจโหดเหี้ยม ใ้การแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ให้มั่นคงได้ แต่ชายาเอกของรัชทายาทจะให้สตรีจากหลังหนานมาเป็นได้เยี่ยงไร" ที่ปรึกษาถอนใจเอือกหนึ่ง "หากเป็นชายาเอก

จากหลังหนานคนเดียวพวกเขาอาจยังยอมได้ ทว่าวันข้างหน้าหากให้กำเนิดบุตร เด็กคนนั้นย่อมกลายเป็นองค์ชายรัชทายาทมีสายเลือดของหลังหนานอยู่ เช่นนี้หรือที่พวกเขาจะยอม"

ทั้งหมดนี้ไปเรื้อนยอมเข้าใจ เพียงเป็นผู้อื่นก็แล้วไป ทว่าเขากับโหวจยาเกิดจากแม่คนเดียวกัน เขาจะยินยอมให้พี่สาวตกสู่นรกได้อย่างไร

ไปเรื้อนงยหน้าจับจ้องที่ปรีक्षाลดเสียงลงต่ำเอ่ย "อาจารย์ต่ง...ท่านเห็นข้ากับพี่สาวโตมา คงไม่อาจพอใจให้พี่ข้าตกทุกข์ได้ยากถึงเพียงนี้กระมัง บัดนี้ข้าอยู่ที่นี่คนเดียวทุกเรื่องก็ได้แต่หารือกกับท่านแล้ว เรื่องนี้...ยังพอมีหนทางพลิกกลับหรือไม่"

ต่งป้อหลุมองไปเรื้อนอย่างลำบากใจ แท้จริงในใจเขาหวังให้โหวจยามาที่นี่มากกว่า เหมือนกับที่เขาพูดเมื่อครู่ ไปเรื้อนอยู่ในเมืองหลวงเป็นผู้โดนกระทำมากเกินไป ราชสำนักกระแวงระวังพวกเขา แม้ยามปกติเกรงอกเกรงใจทว่าไม่มีผู้ใดคิดเพื่อพวกเขาสักคน ภายนอกฮ่องเต้อาจปฏิบัติกับไปเรื้อนไม่เลวทั้งมอบจวนพำนักทั้งให้สิ่งของ กระนั้นก็เฝ้ามองควบคุมอย่างเข้มงวดยิ่งยวด หากมิใช่เพราะไปเรื้อนยังมีผู้ใต้บังคับบัญชาที่ไม่อยู่ใต้การควบคุมของฮ่องเต้จำนวนหนึ่ง เกรงว่าพวกเขาคงกลายเป็นคนตาบอดหูหนวก มิต้องเอ่ยถึงข่าวสารภายนอก ต่อให้ขายแดนทางใต้รบพุ่งกันขึ้นมาพวกเขาก็ไม่มีทางรู้

หากโหวจยามาที่นี่ ยอมเสียจี้วันหนึ่งคนก็ทำลายสถานการณ์ชะงักงันนี้ได้ หากไปเรื้อนมีญาติที่เกี่ยวข้องกันในเมืองหลวงก็ย่อมใช้สิ่งนี้เป็นสื่อกลางเพื่อสืบสนิทกับคนในเมืองหลวงเหล่านั้นได้ง่ายขึ้น หากเกิดเรื่องอันใดขึ้นมีโหวจยาช่วยเหลือดูแลอยู่ที่บ้านสามี ไปเรื้อนก็ไม่ถึงขั้นเสียเปรียบเกินไป

ต่งป้อหลูเป็นที่ปรีक्षाที่ท่านตาผู้ล่วงลี้บของไปเรื้อนมอบให้ ทุกเรื่องยึดไปเรื้อนเป็นสำคัญ จริงอยู่ที่เขาเห็นโหวจยามาตั้งแต่เล็กจนโต ทว่าหากเป็นการทำเพื่อไปเรื้อน การแต่งงานของโหวจยาจี้วันจูจะเป็นธรรมหรือไม่ก็ไม่สำคัญแล้ว อีกทั้ง...ถึงไม่เป็นชายารอง ต่งป้อหลูก็ไม่คิดว่าหลังหนานฮ่องเต้จะหาการแต่งงานที่ดียิ่งกว่าให้แก่โหวจยาได้ กระนั้นมิสิ่งเดียวที่ต่งป้อหลูไม่พอใจนั่นคือคนที่โหวจยาแต่งงานด้วย ต่งป้อหลูไม่เห็นดีกับองค์รัชทายาท

แห่งต้าเซียงนั้ก

ไปเร็นเหินต่งป้อหลูไม่เอ่ยคำอยู่นานสองนานก็ยิ่งร้อนใจ เอ่ยอย่างเร่งเง้า
"อาจารย์คิดเห็นอย่างไร"

"ชื่อจื่อ...กระหม่อมคิดว่าเรื่องนี้กระทำไม่ง่าย ตามความคิดกระหม่อม...
ต่งป้อหลูมองสีหน้าของไปเร็น เอ่ยอีกๆ อักๆ ต่อว่า "ในเมื่อต้องแต่ง มีผู้ให้
จวินจู่แต่งแก่งค์ชายรอง คนผู้นี้ไม่มีในองค์ชายรัชทายาท ทว่าเป็นโอรสที่แท้จริง
ของฮ่องเต้ เทียบกับรัชทายาทองค์ปัจจุบันอย่างนี้เสียแล้วเรามีโอกาสสืบ
ราชบัลลังก์มากกว่า"

ไปเร็นขมวดคิ้ว "ไปเรียกว่าโอรสที่แท้จริงของฮ่องเต้ รัชทายาทคนปัจจุบัน
มีให้หรือ"

"กระหม่อมเพิ่งสืบข่าวได้กระจ่างชัดเมื่อไม่นานมานี้...ไม่ใช่อย่างแท้จริง"
ต่งป้อหลูค้อมศีรษะลดเสียงค่อยลงโดยไม่รู้ตัว "นี่เป็นข่าวลับของราชวงศ์ต้าเซียง
แท้จริงแล้วองค์รัชทายาทเป็นพระนัดดาของฮ่องเต้"

ไปเร็นพูดไม่ออก ต่งป้อหลูเดินขึ้นหน้ามามาก้าวหนึ่ง เอ่ยเนิบนาบ "ชื่อจื่อ
คงรู้เรื่องที่พวกเราร่วมมือกับเมืองหลวงต่อต้านเปยตี* ในปีนั้นกระมัง"

ไปเร็นพยักหน้า ต่งป้อหลูเอ่ยต่อ "ยามนั้นเปยตีต้องโหดร้ายทารุณ รุกราน
ชายแดนแคว้นใกล้เคียงหลายครั้ง อยู่กับท่านต้องร่วมกันออกศึกปราบเปยตี
เป็นระยะเวลาสองปีในที่สุดก็ขับไล่ชาวเปยตีพ้นแม่น้ำคูเออร์ เปยตีต้อง
ขอเจรจาสงบศึก พวกเราได้รับผลประโยชน์ก็ถอยทัพ ทว่าอยู่ดีกลับไม่แยแส
หนังสือยอมแพ้ของเปยตีต้องไล่ติดตามไป สงครามนี้สู้กันถึงสามปี..."

"เรื่องนี้ข้ารู้ เล่าลือว่าอู๋ตีหัวหาญชานาญศึก ทั้งยังเป็นผู้ที่แม่เป็น
ความแค้นเล็กน้อยก็ต้องแค้น หุมเทแรงใจทั้งหมดต้องการกำจัดภัยจาก
เปยตี ใช้เวลารวห้าปีขับไล่ชาวเปยตีออกไปหลายพันหลี่** ภายหลังได้ยินว่า
ชาวเปยตีทั้งหมดสูญสิ้นแล้ว" ไปเร็นเม้มปากเล็กน้อย มุ่นคิ้วเอ่ย "เสียตาย
สวรรค์ไม่ประทานอายุยืนยาวให้อู๋ตี ในศึกครั้งสุดท้ายทรงถูกฉู๋อิง หลังจาก
ชนะศึกอย่างยิ่งใหญ่ไม่ทันกลับถึงต้าเซียงก็สวรรคต...หลังจากนั้นพระอนุชา

* เปยตี (ตีเหินอู) เป็นชื่อของกลุ่มชนเผ่าซึ่งมีถิ่นฐานทางตอนเหนือของจีนในสมัยโบราณ

** หลี่ (ลี้) หมายถึงหน่วยวัดยาวของจีน เท่ากับความยาว 15 อิน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

ของอู๋ตี้สี่บรรพบัลลังก์...แล้วฉินเหอมาจากที่ใดอีก"

ต่งป้อหลูเล่าต่อ "อู๋ตี้เฟิงผิงวันวัยสวหมวมวก* ก็สวรรคต ประกอบกับการปกปิดของขุนนางข้าราชการประวัติศาสตร์ พวกเราต่างคิดว่าอู๋ตี้ไร้ทายาทอันที่จริงอู๋ตี้กับสองเฮาทรงมีองค์ชายพระองค์หนึ่ง ไม่เพียงเป็นองค์ชาย... แต่เมื่อประสูติก็ได้รับแต่งตั้งเป็นองค์รัชทายาท ซึ่งก็คือฉินเหอรัชทายาทองค์ปัจจุบัน

อึ่งด้วยฉินเหอวาสนาไม่ดี ตอนเขาเกิดอู๋ตี้ก็บาดเจ็บแล้ว เพียงแต่ยังผิวง่ายไ้ได้อยู่ เมื่อได้รับข่าวดีอู๋ตี้ก็ร่างพระราชโองการแต่งตั้งฉินเหอขึ้นเป็นองค์ชายรัชทายาททันที พระราชโองการนี้ได้รับของครุฑของอู๋ตี้นำกลับเมืองหลวงด้วยตนเอง ทั้งยังประกาศต่อราชสำนัก เดิมทีเป็นเรื่องตลกตลกขบขันแต่ไม่** แต่เพราะเหตุใดสุดท้ายจะได้...ครึ่งเดือนให้หลังอู๋ตี้สวรรคต แลคล้ายเชื้อพระวงศ์ต่างไม่พอใจ กล่าวว่าการบริหารแผ่นดินต้องการรัชทายาทที่มีพระชันษามาก องค์รัชทายาทยังไม่ครบเดือนไม่อาจรับภาระหนักอย่างแท้จริง นอกจากนี้สองเฮาได้ปลิดชีพตนเองผิงร่างร่วมกับอู๋ตี้ องค์รัชทายาทยังเป็นทารก ทั้งไม่มีมารดาผู้ให้กำเนิดคุ้มครองดูแล หลังจากโตขึ้นคุณสมบัติจะเป็นอย่างไรยังไม่อาจรู้ คนทั้งหลายจึงเสนอให้ฉินเหอจะพระราชสาวยของอู๋ตี้ขึ้นเป็นสองได้

แม้ฉินเหอจะเป็นโอรสสายรอง แต่ก็ได้รับการเลี้ยงดูจากไทเฮาพระองค์ก่อนด้วยตนเอง เทียบกับคนอื่นย่อมสูงศักดิ์ดีและทรงเกียรติกว่ามาก การเสนอชื่อเขานับว่าถูกต้องตามหลักเหตุผล เล่าลือกันว่าตอนนั้นฉินเหอป่วยเป่ียงไม่ได้จึงเกลี้ยราชยขึ้นเป็นสองได้ตามความต้องการของทุกคน และเพื่อปลอบประโลมดวงจิตของอู๋ตี้ บำรุงขวัญผิงสายเลือดเดียวกับองค์รัชทายาท ฉินเหอหรือก็คือสององค์ปัจจุบันจึงทรงรับฉินเหอเป็นบุตรของตน ทั้งยังคงตำแหน่งรัชทายาทไว้ ทว่าเรื่องนี้อย่างไรก็ขัดต่อพระราชโองการของอู๋ตี้ ทุกคนในราชวงศ์จึงปกปิดสุดความสามารถ ผ่านไปสิบกว่าปี...คนที่ทราบเรื่องในขณะนั้นหากไม่ตายไปก็ปิดปากสนิท...กลายเป็นข่าวลับที่พูดมิได้"

ไปเร่เรียนมวดคิ้ว "เรื่องนี้ฟังมาจากที่ใด มีช่องโหว่เต็มไปหมด"

* สวหมวมวก คือพิธีแสดงความเป็นผู้ใหญ่ของชายที่อายุครบยี่สิบปีในสมัยโบราณ

** ตลกตลกขบขันแต่ไม่ เป็นสำนวน หมายถึงเรื่องราวถูกกำหนดไว้แล้ว ไม่อาจเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่นไปได้

ต่งป้อหลูพยักหน้า "เรื่องเมื่อเกือบยี่สิบปีก่อน อาจมีตลาดเคลื่อนไปบ้าง แต่ไม่ว่าในอดีตจะเป็นอย่างไร องค์รัชทายาทก็เชื่อว่ามิใช่บุตรแท้ๆ ของฮ่องเต้ ต้าเจียง"

ไปเร็นในใจกระตุก "แต่ที่ได้ยินได้ฟังมา...เรียกได้ว่าฮ่องเต้ทรงโปรดปราน องค์รัชทายาทองค์นี้มาก"

"เรื่องที่แสดงออกภายนอกมีอาจัน" ต่งป้อหลูส่ายหน้า "ฮ่องเต้ทรงปฏิบัติต่อองค์รัชทายาทเป็นอย่างดี เบียดหัวขัดแขนต่างๆ เพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว ยามปกติก็มักป้อนบำเหน็จอย่างโอ้อ้อ แต่ไรมาไม่เคยตรัสว่าจากรุ่นแรก แม้ประโยคเดียว ยังไม่อนุญาตให้ราชครูทั้งหลายเข้มงวด แต่พูดตรงไปตรงมาแล้ว ฮ่องเต้ทรงละเลยไม่ใส่พระทัย เพียงพระราชทานทรัพย์สินเงินทองจำนวนหนึ่งให้เท่านั้น ขณะเดียวกันก็พระราชทานรางวัลให้บุตรไม่กี่คนของพระองค์เอง น้อยยิ่ง ทว่าทุกครั้งก็พระราชทานรางวัลล้วนเป็นคนที่มีความสามารถเป็นเลิศ ภาระงานที่ทรงมอบหมายให้พวกเขาล้วนเป็นเรื่องสำคัญเร่งด่วนของราชสำนัก ชื่อจื่อจื่อยังไม่ออกหรือว่าฮ่องเต้ทรงใส่พระทัยผู้ใดอย่างแท้จริง..."

ไปเร็นเม้มปากเล็กน้อย "เช่นนั้นยิ่งให้โหลวจยาแต่งงานกับเขาไม่ได้ องค์ชายอื่นอีกสองสามพระองค์อายุไม่น้อยแล้ว ผู้ใดจะรู้ว่าเมื่อใดฮ่องเต้จะมีพระประสงค์กะทันหัน ส่งรัชทายาทไปพบอู่ตี้ เขาตายไป...โหลวจยาจะทำอย่างไร"

"ไม่แน่ว่าจะเป็นเช่นนั้น ตอนกระหม่อมได้ยินข่าวพวกนี้แรกๆ ก็คิดว่า องค์รัชทายาทถูกฮ่องเต้เลี้ยงดูเช่นนั้นมาตั้งแต่เล็กคงโดนตามใจจนเหลือ ทว่าวันนี้ดูแล้ว...ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ กระนั้นหากต้องการสืบทอดบัลลังก์อย่างราบรื่นก็เกรงว่าจะไม่ง่าย..." ต่งป้อหลูหลังจากชั่งน้ำหนักผลได้ผลเสียแล้ว ก็ไม่อาจพูดได้ว่าฝ่ายใดมีโอกาสมากกว่ากันแน่จึงได้แต่ส่ายหน้า "เรื่องนี้พูดยาก แต่อย่างน้อยสองสามปีไม่ควรมีเหตุอะไรเกิดขึ้น การส่งจื่อจื่อมาแล้ว ช่วยชื่อจื่อข้ามผ่านวิกฤตเบื้องต้นน่าจะเหมาะสมควร"

ไปเร็นหรีดดวงตาเล็กน้อยและอ่านรายงานลับอีกรอบ ต่งป้อหลูรู้ว่าไปเร็นไม่อาจสละโหลวจยาทิ้งจึงเอ่ยโน้มน้าวเติมกำลัง "ชื่อจื่อ สถานการณ์สำคัญกว่าบุคคล หากจื่อจื่อรู้สถานการณ์ของชื่อจื่อในยามนี้ เกรงว่าจะยอมแต่งงาน

มากลึกลายความยากลำบากแทนชื่อจื่อเซ่นกัน"

ไปเร็นไม่หวั่นไหวแม้แต่บ่อย เขาสายหน้า "ข้าไม่ต้องการให้นางคลีคลายความลำบากให้...เรียกเธอมาหน่อย ข้าจะให้ช่วยส่งข่าวสองสามประโยค..."

"ชื่อจื่อ" ต่งป้อหูเห็นไปเร็นดื้อรั้นไม่รับฟังก็เริ่มร้อนใจขึ้นมา และเอ่ยด้วยสีหน้าขมขื่นน้ำเสียงหนัก "พระองค์ยังมองสถานการณ์ตอนนี้ไม่กระจ่างหรือตั้งแต่นั้นที่องค์รัชทายาททรงหยั่งเชิงถามเป็นนัยกับชื่อจื่อ บัดนี้ตรองดูองค์รัชทายาทจะเกี่ยวข้องกับพวกเราไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ชื่อจื่อตั้งต้นขัดขวางองค์รัชทายาทที่ใช้ว่าจะเสียตายการแต่งงานครั้งนี้ไม่ต้องให้องค์รัชทายาทเอ่ยมากความ หากชยาชื่อ* ได้ยินข่าว เกรงว่าจะรีบร้อนใ้มน้ำให้ท่านอ่องส่งคังไท่จวนจู่มาแทนเสียด้วยซ้ำ! ถึงเวลานั้นไม่เพียงไร้แรงสนับสนุน ข้างกายพระองค์จะยังมีจิ้งจอกกับหมาในเพิ่มมาอีก สภาพการณ์มีเพียงยิ่งยากลำบากขึ้น!"

ชยาชื่อคือมารดาของไปเร็น ชยาคนโปรดของหลิงหนานอ่องผู้ให้กำเนิดสามบุตรหนึ่งธิดา ด้วยชยาเอกไม่เป็นที่โปรดปราน หลายปีมานี้ฝ่ายทายาทสายตรงจึงได้รับความทุกข์ยากจากพวกนางไม่น้อย ครั้งนี้ที่ไปเร็นโดนส่งมาเป็นตัวประกัน เบื้องหลังชยาชื่อก็สอดมือวางอุบายไว้ ถ้าบุตรสาวนางมาอีกคน...ไปเร็นหลับตา ยังคงเอ่ยประโยคว่า "เรียกเธอมาหาข้า"

ต่งป้อหูนี้ไม่ถึงว่าพูดมานานไปเร็นยังคงหัวรั้นขาดปฏิภาณ ขณะคิดจะคุกเขาลงใ้มน้ำวเต็มกำลัง ไปเร็นพลันยื่นมือขวางคลี้อยอย่างไม่นิ่ง ขยับบ "ท่านอาจารย์...ไปเร็นชะตาไม่ดีสวรรค์ไม่คุ้มครอง ถูกวงศ์ตระกูลทอดทิ้งตกต่ำมาเป็นตัวประกันก็แล้วไป หากพี่สาวสายเลือดเดียวกันต้องถูกส่งมาเป็นชยาของผู้อื่นอีก...หนึ่งบุตรหนึ่งธิดาล้วนกลายเป็นหมากสังเวยอาจารย์จะให้ท่านแม่อยู่รอดปลอดภัยในจวนได้เยี่ยงไร"

ต่งป้อหูในใจลั่นไม่อาจทนทน ขอบตาแดงทันที ไปเร็นพยายามข่มความขมปร่าในหัวใจสุดความสามารถ เอ่ยเสียงแหบ "ข้าพร้อมใจลาจากบ้านเกิดเดินทางไกลนับพันหลี่มาเป็นนกในกรง มิใช่เพื่อให้ท่านแม่กับพี่สาว

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่า ชื่อ (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิมของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดขึ้นก็มี

ไม่ต้องโดนพวกเขารังแกและมีชีวิตที่ดีขึ้นสักหน่อยหรือ...ท่านอาจารย์
ช่วยข้า...ช่วยพี่สาวข้าหนีพ้นเคราะห์หนีด้วยเถิด"

ตังป้อหลูก้าหมัดแน่นกัดฟันก้มหน้า "กระหม่อมรับบัญชา"

ช่วยข้า

‘ไปเร็น’ ชื่อชื่อแห่งหลังหนานเดินทางมายังเมืองหลวงในฐานะตัวประกัน
ด้วยตนอ่อนด้อยไร้กำลัง จึงยังพยายามหาทางดิ้นรนเอาตัวรอด
กว่าไปเร็นไม่อาจรู้ตัวเลยว่าภาระต่างๆ ของตนนั้นกำลังถูกคนผู้หนึ่งจับจ้อง
คนผู้นั้นคือ ‘ฉีเซียว’ องค์รัชทายาทผู้รัยกายและมากเล่ห์
เมื่อฉีเซียวพบเห็นและสืบรู้ว่าไปเร็นมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับเพื่อนชายคนสนิท
ยิ่งเห็นยิ่งรู้ ฉีเซียวยิ่งอยากพรางไปเร็นมาเป็นของตนเอง
เขาจึงมอบข้อเสนออันเรียบง่ายอย่างความคุ้มครองแก่ไปเร็นและครอบครัว
แลกกับบางสิ่งบางอย่าง... ที่น่าอัปยศและอาจเป็นความอัปยศไปชั่วชีวิต
ถึงยามนี้ไปเร็นจำต้องเลือกแล้วว่า... ต่อสู้ไปอย่างไรสิ้นความหวัง
หรือจะพึ่งรัชทายาทบิดา

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-2677-9

9

786160 626779

ราคาชุดละ 719 บาท